

pool ta olli. Kõl wanna issa ja firriko wõõr-
mündri herrad kulasid, agga ei ühti, nago tin-
na tuhkas. Wimaks firjotadi funningale jo
monda forda, agga said sõaministri läbbi sed-
da wastust: nad piddid järrele jätma nisug-
gust pallumist, sest kes piddi keige Preisi wäg-
gede hulgast sedda nekruti leidma woi üsles-
otsima, kellest nemmad issegi ei teädnud ar-
ro anda, kus pool ta olli — jo ta käsfi häs-
ti käib, muido ta olleks firjotanud. Se olli
le wastus.

Nenda läksid kaks aastat eddasi, et poia
käest issale mitte kord terwisidki ei todud,
et ta jo arwas poia surnud woi koggoni kad-
dalippo aetud ollewad. — Sest sel aial sün-
dis sedda wägga hõlpsaste. Temmale (wan-
na õppetajale) olli ka jo ammo teine abbi-
linne antud.

Teise aasta lõppul tullid issale korraga
need sannumed, et poeg temmale paljo ter-
wisid läkkitab, ja tedda tanna õhto waatma
tulles piiskoppi prouaga. Wannamees jäi
rõmo pärrast üsna wärrisema. Ja pärris

jälle ja weel mittokorda sannumetoja käest,
kuidas se olli. — Sedda ärraräkimatta rõ-
mo! — Jubba tük aega enne õhtud pannid
keif ennast walmis, wanna õppetaja isse ka,
ja läksid wasto omma kaddund Josepile, kui-
da wannake poia kohta ütles. Kui nad sen-
na ollid joudnud, kus meil jo teäda, et tee oia
pohjast läbbi käib, tulli üks tõld emalt, ja walge
käsfi tulli tõllast wälja ja need sannad kuulda
ollid: „Jah, mo armas, siin se olli, seal is-
tus hunt. „Kui meesterahwas wälja watas,
näggi ta omma wannemad. Kui suur rõõm!
Silmapiik laskis hobboseid finni piddada, ja
üks meesterahwas ja naesterahwas tullid
tõllast wälja. Rõmo rõmo peäle, ja sedda
kaela ümber hakkamist, — ennego issa üt-
les: „Agga sinna ülleanneto poeg, olled
meile ni paljo kurwastust teinud ja mitte kor-
dagi firjotanud, rägi!“

„Ei ma ei woinud, ma ei tohtind“, was-
tas poeg. „Mo pealik kelis mind kõrwaste
ärro, ja ma piddin temmale selle peäle omma
sanna andma, et ma teile mitte mis mingit